

Arrest

nr. 196 362 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BYTTEBIER, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 juni 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 20 juli 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 26 augustus 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Verzoekster werd op 12 september 2016 overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

1.4. Op 12 mei 2017 diende verzoekster in België een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 juli 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : K.(...)

voornaam : K.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

Alias: K.(...) K.(...) K.(...) K.(...), geboren te (...) op (...) India; K.(...) K.(...),

geboren op (...), Afghanistan; K.(...) K.(...) K.(...), geboren op (...), Afghanistan;

K.(...) P.(...), geboren op (...) Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Afgaans staatsburger van Sikh afkomst verklaart te zijn, werd op 11.05.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 12.05.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van haar originele taskara met nummer 299930 (afgegeven te Kabul op 13.09.1958) en haar origineel militair boekje met nummer 003862 (afgegeven te Kabul door het Militair Commissariaat). Samen met betrokkene vroegen haar echtgenote (K.(...) K.(...), geboren te Jalalabad op 21.03.1957, Afghanistan) en zijn meerderjarige zoon (S.(...), B.(...), geboren te Kaboel op 26.03.1996, Afghanistan) ook asiel in België op 12.05.2017. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 13.09.2016 in Zwitserland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Bij haar aanmelding in België verklaarde betrokkene reeds eerder asiel te hebben gevraagd in België. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat betrokkene op 20.07.2016 een eerste keer asiel vroeg in België waarna er op 02.08.2016 voor betrokkene een overnameverzoek gericht werd aan de Zwitserse autoriteiten omwille van het feit dat er aan betrokkene een visum in Zwitserse vertegenwoordiging werd afgeleverd. Vervolgens stemden de Zwitserse autoriteiten in met de overname van betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013 waarna er op 26.08.2016 aan betrokkene een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd (Bijlage 26^{quater}) werd afgeleverd. Vervolgens werd betrokkene op 12.09.2016 door onze diensten overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

Op 18.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde zij het feit dat hij door onze diensten naar Zwitserland gerepatrieerd werd in het kader van Verordening 604/2013. Dit wordt tevens ook aangetoond door het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene op 13.09.2016 asiel vroeg in Zwitserland. Betrokkene verklaarde dat zij in Zwitserland een negatieve beslissing verkreeg betreffende zijn asielaanvraag daar en hij stelde 8,5 maanden in Zwitserland te hebben verbleven waarvan 2,5 maanden in een opvangcentrum op een voor haar onbekende plaats alsook 6 maanden bij een vriend. Vervolgens reisde betrokkene per auto terug door naar België. Zij verklaarde op 11.05.2017 opnieuw gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg op 12.05.2017 een tweede keer asiel in België.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot

in België asiel te vragen omdat haar zoon reeds in België verblijft en zij verklaarde graag bij haar zoon te willen blijven. Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze haar in Zwitserland niet geloven dat zij en zijn familieleden afkomstig zijn van Afghanistan waardoor ze telkens een negatieve beslissing alsook een bevel om het grondgebied te verlaten verkrijgen. Zij verklaarde daarbij nooit erkend te zullen worden in Zwitserland.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zoon te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de meerderjarige zoon van betrokkene (S.(...), H.(...), geboren te (...) op (...), van Afghaanse herkomst) op 11.07.2014 asiel vroeg in België waarna hij op 27.04.2016 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als vluchteling erkend werd. Bijgevolg beschikt de meerderjarige zoon van betrokkene over verblijfsrecht in België en verblijft hij heden te Antwerpen (BE). Op 27.06.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties die op 03.07.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de familieleden van betrokkene die ook asiel vroegen in België op 12.05.2017 merken we op dat er voor hen tevens ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Zwitserse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hen tevens ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zwitserland toekomt. In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 27.05.2017 worden onze diensten gewezen op verscheidene elementen in het kader van de asielprocedure van betrokkene en wordt er desbetreffend verwezen naar artikel 17 van Verordening 604/2013 om de aanvraag van betrokkene in België te behandelen.

We wijzen er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen hieromtrent nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten.

Dit betekent ook dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar zoon reeds in België verblijft en omdat ze graag bij zijn zoon wil blijven. Dit verblijf van een meerderjarige zoon van betrokkene in België wordt ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomsst. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16, 17 en 17 - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17 stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zwitserland verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zwitserland België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17 en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16 bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er tevens tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene niet individueel aan Zwitserland zal worden overgedragen maar vergezeld zal zijn door haar andere meerderjarige zoon en haar echtgenote. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van haar in België verblijvende zoon meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11 van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze in Zwitserland telkens een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten ontving omdat de Zwitserse autoriteiten niet geloofden dat betrokkene en haar familie afkomstig zijn vanuit Afghanistan. Dit wordt ook aangetoond door de door de advocaat van betrokkene bijgevoegde beslissingen van de Zwitserse autoriteiten. Hieromtrent benadrukken we dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat Zwitserland asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben en dat zij minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden

respecteren of gerespecteerd hebben. Het feit dat de Zwitserse autoriteiten besloten hebben dat betrokkene en haar familie niet afkomstig zouden zijn vanuit Afghanistan toont niet aan dat de asielaanvraag van betrokkene niet in overeenstemming met de bovenstaande internationale en Europese regelgeving onderzocht zou zijn. Hierbij wensen we ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Daarbij wensen we tevens ook te benadrukken dat de Zwitserse instanties instemden met de terugname van betrokkene moet toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Artikel 18d van Verordening 604/2013 stelt dat: "de lidstaat verplicht is d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dus dat de Zwitserse instanties reeds een beslissing hebben genomen omtrent de door betrokkene in Zwitserland ingediende asielaanvraag, maar impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarin ze zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Desbetreffend verwijzen we ook naar het feit dat de advocaat van betrokkene benadrukt dat het cruciaal is dat de asielaanvraag van betrokkene onderzocht wordt met grondige kennis van het dossier van de zoon van betrokkene en haar verklaringen in België. In dit verband wordt er onder meer ook verwezen naar artikel 15 van Verordening 604/2013. We wensen hieromtrent te benadrukken dat dit artikel verwijst naar het belang van de gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van gezinsleden met het oog op coherente beslissingen. Echter zijn we van mening dat dit artikel niet van toepassing is op de situatie van betrokkene en haar in België verblijvende zoon vermits de zoon van betrokkene individueel en reeds in 2014 asiel vroeg in België terwijl betrokkene pas in 2016 asiel vroeg in België en Zwitserland. Dit toont dan ook aan dat de asielprocedures van betrokkene en haar in België verblijvende zoon niet dusdanig met elkaar verbonden zijn dat deze een coherente en gezamenlijke behandeling waarborgen. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de asielaanvraag van de meerderjarige zoon van betrokkene reeds volledig individueel behandeld werd door onze diensten zonder invloed van de later opgestarte asielprocedure van betrokkene. Verder merken we ook op dat, indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, dit verzoek door de Zwitserse instanties onderzocht zal worden door de Zwitserse autoriteiten. Het staat betrokkene daarbij ook vrij om relevante elementen, documenten, verklaringen, etc. van de asielprocedure van haar in België verblijvende zoon aan te brengen bij de Zwitserse autoriteiten. Verder benadrukken we hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit nieuwe verzoek tot internationale bescherming, indien betrokkene besluit om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Zwitserse autoriteiten na zijn overdracht. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Daarbij benadrukken we ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens mogelijks opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken desbetreffend ook op dat Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering, waardoor betrokkene de mogelijkheid kan hebben om een beroep in te dienen tegen zijn afgewezen asielaanvraag in Zwitserland, indien hij hiertoe nog niet de mogelijkheid heeft gekend, en daarin eventuele nieuwe elementen in verband met zijn vluchtmotieven kan aanhalen. Dit wordt ook bevestigd door het geactualiseerde rapport over Zwitserland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" ("Asylum Information Database - National Country Report - Switzerland", up-to-date vanaf 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin er geen melding wordt gemaakt van concrete, specifieke en structurele problemen betreffende toegang tot de beroepsprocedures in Zwitserland en waarin tevens ook wordt aangeduid dat opgestarte beroepsprocedures in Zwitserland automatisch schorsend effect hebben (p. 22-23). Hierbij merken we wel op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst duidelijk stelt dat er betreffende de door betrokkene ontvangen negatieve beslissing in Duitsland geen beroep meer mogelijk is. Desbetreffend benadrukken we dat het feit dat dit beroep niet meer mogelijk is niet aantoonbaar is.

betrokkene geen mogelijkheid heeft gehad om een beroepsprocedure op te starten tegen haar negatieve beslissing. Tevens toont het feit dat betrokkene voor haar negatieve beslissing slechts een beroepstermijn van 5 dagen had niet aan dat de beroepsprocedure in Zwitserland dermate structurele of systematische tekortkomingen vertoont waardoor er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest bij een overdracht van betrokkene naar Zwitserland.

We verwijzen verder nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Zwitserland waarin betreffende asielzoekers die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 naar Zwitserland worden getransfereerd geen obstakels of belemmeringen geïdentificeerd worden (p. 35). Echter wensen we wel te benadrukken dat het feit dat de asielaanvraag van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse instanties kan impliceren dat betrokkene in de procedure voor herhaalde aanvragen zal terecht komen in Zwitserland. Het AIDA-rapport over Zwitserland maakt desbetreffend een belangrijke nuance en stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen herhaalde aanvragen en herziening van een aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag wanneer er nieuwe en significante redenen worden aangehaald die een impact hebben op het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus. Wanneer de nieuwe aanvraag niet gebaseerd is op de elementen verbonden aan het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, maar enkel te maken hebben met redenen om niet terug te keren (Vb. medische redenen) spreekt men over een herziening van de aanvraag.

Tijdens het onderzoek naar een herhaalde aanvraag hebben asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen echter geen recht op verblijf in een opvangcentrum. Echter identificeert het AIDA-rapport over Zwitserland met betrekking over toegang tot opvangvoorzieningen bij herhaalde aanvragen dat er enkel een beperking is van de opvangvoorzieningen, meer specifiek een exclusie van sociale assistentie, maar dat het recht op noodzakelijke hulp behouden blijft (p. 54-69). Zo kunnen asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de procedure van herhaalde aanvragen opgevangen worden in zogenaamde "civil protection shelters", waaromtrent het AIDA-rapport weliswaar verschillende tekortkomingen aanhaalt, maar tevens benadrukt dat een beslissing van het Federaal Hooggerechtshof in Zwitserland stelde dat deze situatie geen schending van de menselijke waardigheid inhoudt.

Betreffende de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen benadrukken we dan ook dat het AIDA-rapport vermeldt dat in het algemeen alle asielzoekers in staat zijn geweest om toegang te verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen ondanks de toenemende druk op de opvangvoorzieningen en een mogelijke achteruitgang van de materiële opvangvoorzieningen als gevolg ("in general all asylum seekers have been able to access the material reception conditions up to now, despite the growing pressure that reception facilities face and the deterioration of conditions that result with it", p. 56). Dit wordt ook bevestigd door de verklaringen van betrokkene tijdens haar gehoor waarin ze stelde in Zwitserland de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven. Daarnaast bedroeg de huidige bezettingsgraad in de federale opvangcentra in Zwitserland in 2016 slechts 51% (p. 65) en kan er in geval van een nieuwe massale instroom voorzien worden in een bijkomend noodplan met voorziening van 3.000 bijkomende opvangplaatsen (p. 65). Verder wensen we te benadrukken dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Zwitserland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens haar gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er door de advocaat van betrokkene verder ook geen melding wordt gemaakt van enige gezondheidsproblemen bij betrokkene. Er werden dan ook tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Zwitserland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we ook op dat er geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen indien nodig. Zo maakt het AIDA-rapport over Zwitserland duidelijk dat de Zwitserse wetgeving voorziet in toegang tot gezondheidszorg voor alle asielzoekers gedurende de gehele procedure alsook voor afgewezen asielzoekers in de vorm van noodzakelijke hulp. Daarnaast is er ook sprake van een ziekteverzekering voor alle asielzoekers (p. 72-73). Tevens zullen de Zwitserse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening

604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Zwitserse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. 1 Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2. De Zwitserse autoriteiten menen dat verzoekende partij de Indiase nationaliteit heeft, en wezen daarom de asielaanvraag en, en leverden een bevel om het grondgebied te verlaten af. De Zwitserse autoriteiten geloven niet dat Verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit heeft.

Verzoekende partij bracht verwerende partij op de hoogte van de gebrekkige herkomstcheck die plaatvond in Zwitserland. Voorts wees verzoekende partij er op dat het cruciaal is bij de beoordeling van het asiëldossier om rekening te houden met het feit dat H.(...) S.(...) na een herkomstcheck door het CGVS geloofwaardig werd geacht, en er door de Belgische asielinstanties niet aan getwijfeld wordt dat H.(...) S.(...) een Sikh uit Afghanistan is. Tot slot gaf verzoekende partij aan dat ze vreest voor kettingrefoulement, waarbij de Zwitserse autoriteiten haar naar India zullen repatriëren, waar ze vervolgens naar Afghanistan zal gebracht worden.

Verzoekende partij haalde onder meer het volgende aan in haar brief van 27 mei 2017 aan verwerende partij (zie ook administratief dossier):

"[...] De andere zoon van het echtpaar, de heer H.(...) S.(...), werd door het CGVS erkend als vluchteling op 27 april 2016, en van hem werd de Afghaanse nationaliteit geloofwaardig bevonden. Het is cruciaal dat de asiendiensten die de herkomst van het echtpaar en B.(...) S.(...) onderzoeken eveneens grondig kennis nemen van het dossier van H.(...) S.(...) en begrijpen welke herkomsttoets gevoerd werd voor hem. De Zwitserse asiendiensten hebben dit echter niet onderzocht en zo lopen mijn cliënten aan refoulement naar India blootgesteld te worden, met erna kettingrefoulement naar Afghanistan als gevolg, waar zij onderworpen zullen worden aan vervolging.

Uit het CGVS gehoor blijkt immers o.a. dat H.(...) het gehoor in het Punjabi aflegt, dat hij Russisch, Dari en Pashtoe spreekt, waar het gezin van afkomstig is in Kaboel, de dans en liedjes uit Afghanistan, het verblijf van 15 jaar in Moskou, etc. Dit onderzoek is overtuigend en grondig.

U zal zien dat gezien er geoordeeld werd dat mijn cliënten uit India afkomstig waren en India als veilig land wordt gecatalogeerd, zij slechts over een beroepstermijn van 5 dagen beschikken.

« Appeal: If an applicant has not been granted asylum, he or she can submit an appeal against the decision of the SEM to the Federal Administrative Court.³⁴ The latter is the first and last court of appeal in asylum matters in Switzerland. An applicant has thus only one possibility to appeal against a negative decision in the asylum procedure (except for extraordinary proceedings such as application for reconsideration or revision). An appeal can be made against negative substantive and inadmissibility decisions. However, the time limit for lodging an appeal depends on the type of the contested decision. The time limit is 30 days in the case of a substantive negative asylum decision (no granting of asylum). It is only 5 working days in the case of an inadmissibility decision, a decision in the airport procedure, or if the applicant originates from a so-called safe country of origin (according to the list of the Federal Council) and is obviously not eligible for refugee status and his or her removal is lawful, reasonable and possible.³⁵» European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Switzerland, 31 December 2016, <http://www.refworld.org/d0cid/58a71dl94.htm>

Elk van de cliënten werd aan een gehoor van nog geen twee uur onderworpen in Zwitserland, en er is geen enkel concreet bewijs van het feit dat zij de Afghaanse nationaliteit niet zouden hebben. Er werd op geen enkele wijze rekening gehouden met H.(...) S.(...) zijn erkenning als vluchteling hier, noch werd een herkomstcheck gevoerd t.o.v. Rusland, waar zij erg lang verbleven hebben als vluchtelingen en wat constitutief is om hun Afghaanse nationaliteit aan te kunnen nemen. Het onderzoek dat gevoerd werd was bijzonder gebrekkig, er is geen beroep meer mogelijk bij de Zwitserse asiendiensten, wat hen een risico doet lopen op kettingrefoulement naar Afghanistan, via India.

Het is dan ook duidelijk dat dezelfde asielinstanties die het asieldossier van H.(...) S.(...) hebben bestudeerd ook het asieldossier van mijn cliënten dienen te bestuderen, zodat de aanpak uniform is, evenals de vaststelling van de nationaliteit en herkomst.

[..]"

3. Verwerende partij wees deze bezwaren als volgt van de hand in de bestreden beslissing:

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 27.05.2017 worden onze diensten gewezen op verscheidene elementen in het kader van de asielprocedure van betrokkene en wordt er desbetreffend verwezen naar artikel 17 van Verordening 604/2013 om de aanvraag van betrokkene in België te behandelen.

We wijzen er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

[..]

Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij in Zwitserland telkens een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten ontving omdat de Zwitserse autoriteiten niet geloofden dat betrokkene en zijn familie afkomstig zijn vanuit Afghanistan, pit wordt ook aangetoond door de door de advocaat van betrokkene bijgevoegde beslissingen van de Zwitserse autoriteiten. Hieromtrent benadrukken we dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat Zwitserland asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben en dat ZIJ minimumnormen inzake asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of gerespecteerd hebben. Het feit dat de Zwitserse autoriteiten besloten hebben dat betrokkene en zijn met afkomstig zouden zijn vanuit Afghanistan toont niet aan dat de asielaanvraag van betrokkene niet in overeenstemming met de bovenstaande internationale en Europese regelgeving onderzocht zou zijn. Hierbij wensen we ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van meningmocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties EHRM.

4. Deze motivering is echter uiterst gebrekkig, en toont de onzorgvuldige handelswijze van verwerende partij aan. Verwerende partij stelt dat 'er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben'.

Dit strookt echter niet met de elementen die aanwezig zijn in het dossier.

Verzoekende partij gaf in haar brief van 27 mei 2017 duidelijk aan waarom het onderzoek van de Zwitserse autoriteiten gebrekkig en uiterst onzorgvuldig was.

4.1. Zo hield de Zwitserse overheid compleet geen rekening met het feit dat de heer S.(...) H.(...) na een uitvoerig onderzoek door de Belgische asielinstanties werd erkend als vluchteling. Het CGVS voerde een uitvoerige herkomstcheck uit, en besloot dat de heer S.(...) H.(...) wel degelijk over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar zijn land.

Het feit dat de heer S.(...) H.(...) volgens de asielinstanties in België wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit, en erkend werd als vluchteling, vormt natuurlijk een sterke indicatie van het feit dat zijn ouders en broer ook dezelfde nationaliteit hebben, en evenzeer in aanmerking dienen te komen voor het vluchtelingenstatuut.

De Zwitserse overheid vond het desalniettemin niet opportuun om hiermee rekening te houden. Nochtans werd de Zwitserse overheid op de hoogte gesteld door verzoekende partij van de aanwezigheid van de heer S.(...) H.(...) op het Belgische grondgebied, en het feit dat hij erkend werd als vluchteling (stuk 3).

De Zwitserse overheid had op eenvoudige wijze een kopie kunnen vragen van het asielsdossier van de heer S.(...) H.(...), aangezien de informatie uit dit dossier cruciaal is om tot een weloverwogen beslissing te kunnen komen. De Zwitserse overheid deed deze moeite echter niet.

4.2. Voorts had de Zwitserse overheid UNHCR in India kunnen contacteren, om na te vragen of verzoekende partij al dan niet de Indiase nationaliteit bezit. Dit vormt een standaardhandeling die het CGVS verricht bij Sikhs die claimen uit Afghanistan afkomstig te zijn. Ook deze stap zette de Zwitserse overheid niet. Dit staat in scherp contrast met het CGVS. die bij de behandeling van de asielaanvraag van de heer S.(...) H.(...) wél contact opnam met UNHCR in India. Het CGVS kreeg als antwoord dat volgens hun informatie de heer S.(...) H.(...) niet de Indiase nationaliteit bezit (zie stuk 4).

Volgens de verklaringen van de heer S.(...) H.(...) aan het CGVS, die door het CGVS als geloofwaardig werden beoordeeld, leefde hij tot aan zijn vertrek in juli 2014 samen met verzoekende partij en de rest van het gezin in de Russische Federatie (zie stuk 6).

Verzoekende partij en de rest van het gezin kwamen iets later dan de heer S.(...) H.(...) naar de Europese Unie. Op 20 juli 2016 dienden verzoekende partij en haar gezin een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Er zal toch een serieus mirakel moeten hebben plaatsgevonden, indien verzoekende partij in een periode van 2 jaar er in geslaagd is om de Indiase nationaliteit te bemachtigen. Uit de Indiase nationaliteitswetgeving blijkt dat het pas na een verblijf van 12 jaar op het Indiase grondgebied, mogelijk is om de Indiase nationaliteit te verwerven (zie stuk 5).

Het feit dat de Belgische asielinstanties het geloofwaardig achten dat de heer S.(...) H.(...) tot in juli 2014 samen met verzoekende partij en de rest van het gezin in Moskou woonde, en het feit dat verzoekende partij reeds in juli 2016 naar België kwam, samen met het gegeven dat het minstens 12 jaar duurt eer men den Indiase nationaliteit kan verkrijgen, toont aan dat verzoekende partij onmogelijk over de Indiase nationaliteit kan beschikken.

4.3. Ten derde legde verzoekende partij originele documenten voor waaruit haar Afghaanse nationaliteit blijkt. Ook hier hielden de Zwitserse autoriteiten op geen enkel moment rekening mee. Het gaat meer bepaald om de originele Taskara van mevrouw K.(...) K.(...); de originele Taskara van de heer S.(...) P.(...) en het originele Afghaanse militaire boekje van de heer S.(...) P.(...).

De Zwitserse overheid ging uiterst onzorgvuldig te werk, toen ze deze originele Afghaanse identiteitsbewijzen zomaar aan de kant schoof. Deze handelswijze gaat in tegen de richtlijnen die volgen uit de rechtspraak van het EHRM.

In deze zin moet verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, te beginnen met het arrest Singh t. België, 2 oktober 2012:

"100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et de susciter un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écartier de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan."

"104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. "

Voorts heeft het EHRM in het arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 het volgende geoordeeld met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten:

"41. La question demeure de savoir si le requérant court le risque de subir des mauvais traitements en cas de retour. Pour établir ce risque, le requérant produit un mandat d'amener pris à son encontre le 2 mars 2009, soit près de trois ans après son départ du Tchad. Le Gouvernement, pour mettre en doute l'authenticité de ce document, se limite à relever qu'il n'existe aucune trace d'un tel mandat dans les bases de données internationales prévues à cet effet. La Cour observe toutefois que si la diffusion internationale d'un mandat atteste de la réalité de celui-ci, sa seule absence de diffusion ne saurait suffire à établir son inexistence, l'Etat émetteur restant libre de diffuser internationalement ou non un tel acte. Le Gouvernement fait ensuite valoir que l'existence d'un risque de mauvais traitements en cas de retour du requérant dans son pays d'origine a été examinée, de manière circonstanciée, par les juridictions internes. La Cour constate cependant que les juridictions nationales, au terme d'une motivation très succincte, se sont bornées à relever l'absence d'éléments probants (voir paragraphes 13 et 14). Par conséquent, la Cour ne saurait se fonder sur l'appréciation du risque faite par les juridictions nationales dans la mesure où elle ne dispose, à cet égard, d'aucun élément explicatif. La Cour observe, en outre, que le requérant produit devant elle plusieurs pièces de nature à étayer son grief tiré de l'article 3, qui sont postérieures aux décisions de l'OFPPA et de la CNDA et qui n'ont donc pas pu être examinées par les juridictions internes (voir paragraphe 26). Le Gouvernement insiste, enfin, sur la demande d'asile faite par le requérant, en mars 2010, sous une fausse identité. Pour critiquable que soit un tel comportement, la Cour retient qu'il n'est pas de nature à influencer sur le caractère probant des documents fournis par le requérant lors de sa première demande d'asile."

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

"52. La Cour constate, tout d'abord, que le requérant présente un récit assez circonstancié et étayé par plusieurs pièces documentaires, dont deux convocations du tribunal révolutionnaire. Elle relève que les documents produits tendent à corroborer les faits exposés. Elle note toutefois les réserves émises par le Gouvernement, au regard des décisions de l'OFPPA et de la CNDA, quant à la crédibilité du récit du requérant et quant à l'authenticité des documents produits, ainsi que l'argument selon lequel l'anonymat imposé dans cette affaire l'aurait empêché d'engager plus d'investigations. La Cour écarte d'emblée la justification fondée sur l'anonymat puisque, si l'identité du requérant est dissimulée dans les documents publics de l'affaire, cela n'empêche pas le Gouvernement, qui a accès à cette information confidentielle, d'effectuer toute enquête nécessaire (voir, en ce sens, P.L. c. France (déc.), no 37180/10, § 49, 12 juin 2012). La Cour relève, par ailleurs, qu'en l'espèce, les éléments apportés par le requérant - tant son récit que les preuves documentaires - furent écartés par les autorités au moyen de motivations succinctes. L'OFPPA, en premier lieu, rejeta la demande du requérant par la seule affirmation que ses déclarations écrites et orales n'auraient pas permis d'établir la réalité de son parcours professionnel et les persécutions dont il aurait été victime en 2006. En second lieu, la CNDA, statuant en appel, s'est limitée à juger trop peu circonstanciées les déclarations du requérant et en a conclu qu'elle n'était convaincue ni de sa qualité d'informateur des Bassidjis, ni des critiques qu'il aurait exprimées à l'égard de cette milice à partir de 2005, ni de la réalité des persécutions invoquées de ce fait. S'agissant plus spécifiquement des convocations du tribunal révolutionnaire d'Ouromieh communiquées par le requérant au soutien de son récit, la CNDA les déclara dénuées de garanties suffisantes d'authenticité, sans indiquer les motifs fondant ses suspicions. Il en résulte que la Cour ne trouve pas d'éléments suffisamment explicites dans ces motivations des instances nationales pour écarter le récit du requérant et rejeter sa demande. La Cour

observe, par ailleurs, qu'aucun élément mettant manifestement en doute l'authenticité des documents produits ne lui a été soumis. Le Gouvernement reconnaît par ailleurs ne pas disposer d'éléments lui permettant de réfuter de façon catégorique cette authenticité. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que le Gouvernement n'a pas apporté d'informations pertinentes donnant des raisons suffisantes de douter de la véracité des déclarations du requérant et, partant, qu'il n'existe aucune raison de douter de la crédibilité de ce dernier. Dès lors, il ne saurait être attendu du requérant qu'il prouve plus avant ses dires et l'authenticité des éléments de preuve par lui fournis. "

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM recent geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt en er niet louter op basis van verklaringen mag worden beslist. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd.

"62. (...) the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries (see paragraph 55 above). The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted.

64. (...) it is of the view that by submitting the documents in question the applicant did everything that could be expected in his situation in order to prove his conviction for participating in anti-regime demonstrations in Iran, while on the other hand the national authorities that is to say the Swiss Government - did not substantively challenge the authenticity of the documents.

65. With regard to the summons of 10 May 2011, the applicant had already submitted an allegedly original document during his first hearing. The document was therefore provided to the national authorities as early as possible. Neither the Migration Board nor the Federal Administrative Court challenged the authenticity of the summons. The Migration Board did not consider this question as it deemed the applicant's account to be inconsistent and was therefore of the view that a summons alone could not prove the applicant's persecution anyway. The Federal Administrative Court did not mention the summons of 10 May 2011 in its judgment at all. There is no indication that the Federal Administrative Court checked the authenticity of the summons or the assertion that the Swiss embassy in Teheran was contacted for help by the Federal Administrative Court. The one and only party to challenge the authenticity of the summons was the Swiss Government in their observations before this Court, in which they called into question the authenticity of the summons with the generalised allegation that documents of such kind could be purchased in Iran. The Government did not provide any reasons as to why they believed that the summons in question was falsified, however, alleging merely that the applicant's story was not credible. As noted above, the Court does not share the view that the discrepancies in the applicant's accounts were of such a serious nature that they could allow the documents submitted by the applicant to be ignored, but considers that they could to a considerable degree in fact be dispelled by the applicant's further explanations. Consequently, as there is no indication that the Government tried to verify the authenticity of the summons through specialists or with the help of the Swiss embassy in Teheran, the Government did not challenge the authenticity of the documents in a proper manner. The Court is therefore of the view that the summons of 10 May 2011 cannot reasonably be disregarded. The summons matches the applicant's account of the events of 10 May 2011 in Iran and therefore adds to the plausibility of his story.

66. With regard to the copies of the summons of 5 February 2013 and the judgment of 7 May 2013, the Court agrees with the Government that submission of the originals of these documents would undoubtedly have constituted better proof in support of the applicant's cause. However, it has to be recognised that the applicant gave reasonable explanations as to why he provided only copies during the proceedings before the Federal Administrative Court and why he could not provide the originals at that time. (...)

67. Nonetheless, neither the Federal Administrative Court nor the Swiss Government has provided any reasons why copies could not be taken into account at all in the applicant's favour. The Government merely complained that during the domestic proceedings the applicant had not given any explanations as to how he had acquired the copies and that the copies did not show any traces of submission by fax. The Court agrees with the Government that such explanations would have been helpful and would have added to the credibility of the applicant's story. However, it must be pointed out that the applicant was not asked to provide any information about the whereabouts of the copies by the Federal Administrative Court, because that court simply maintained that, being copies, the submissions did not have any probative value. It must furthermore be noted that during the proceedings before this Court, the applicant satisfactorily explained the manner in which he received the copies, namely by stating that he had received them by email.

68. The Court further notes that the applicant was deprived of additional opportunities to prove the authenticity of the second summons and the Iranian conviction before the national authorities because the Federal Administrative Court ignored the applicant's suggestion of having the credibility of the documents further assessed. It did not follow up the applicant's proposal to submit the copies to the Migration Board for further comments, but instead decided directly on the basis of the applicant's file and his appeal. Furthermore, the Federal Administrative Court, without giving any reasons, neither followed up the applicant's suggestion to ask the Swiss embassy in Teheran whether the alleged originals could be handed over to it by the applicant's relatives, nor did it ask the embassy for any help in assessing whether the copies could have been produced from an original summons and an authentic conviction, nor is there any indication that the Federal Administrative Court checked whether the documents showed any indication of being copies of falsified documents. Furthermore, the Government did not respond to the applicant's announcement during the exchange of observations that he was now in possession of the originals of the summons and the judgment and could submit them to the Migration Board if the Government so wished. The applicant was hence deprived of any further method of proving that he truly was persecuted by the Iranian regime. *M.A. v. Switzerland* (Application no. 52589/13) - 18 November 2014; §§62-68.

Uit de bovenstaande rechtspraak van het EHRM blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekende partij niet aan een voldoende rigoureuze onderzoek onderworpen heeft, en veel te licht over de voorgelegde documenten is gestapt.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) stelt:

"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit (en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst of het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

d) de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

4. Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

4.4. Tot slot gebeurde de herkomstcheck van de Zwitserse overheid zeer gebrekkig, zeker in vergelijking met de herkomstcheck die het CGVS uitvoerde voor de heer H.(...) S.(...).

Verzoekende partij en haar gezin claimen dat ze Sikhs zijn afkomstig uit Afghanistan, die een zeer lange periode in de Russische Federatie woonden, alvorens naar België te komen.

Als Sikh heeft verzoekende partij als moedertaal het Punjabi. Indien ze afkomstig is uit Afghanistan, dient ze echter ook het Dari of Pashtu (de twee officiële talen in Afghanistan) te spreken. En na een verblijf van bijna 2 decennia in de Russische Federatie, mag men ook kennis van het Russisch verwachten.

Het is vrij eenvoudig om deze talenkennis te controleren. Een Sikh afkomstig uit India, spreekt normaal gezien geen Dari/Pashtu én Russisch. Deze talenkennis vormt dus een sterke indicatie van het feit dat verzoekende partij effectief afkomstig is uit Afghanistan, en lange tijd in de Russische Federatie doorbracht.

Tijdens het gehoor bij het CGYS werd de heer H.(...) S.(...) ondervraagd in zowel het Punjabi, het Pari als het Russisch. Het CGYS stelde vast dat de heer H.(...) S.(...) deze drie talen machtig is. (zie stuk 6)

De Zwitserse overheid deed echter niets van dit alles. Op geen enkel moment kreeg verzoekende partij de kans om haar kennis van het Pari en Russisch aan te tonen, waardoor ze niet kon aantonen dat haar profiel als Afghaanse Sikh die lange tijd in de Russische Federatie woonde geloofwaardig is. Ook hier blijft de Zwitserse overheid in gebreke.

5. Daarnaast verwijst verwerende partij naar het feit dat er in Zwitserland beroepsinstanties bestaan, waarbij verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een hoger beroep aan te tekenen tegen afwijzing van de asielaanvraag.

Zoals verzoekende partij in haar brief van 27 mei 2017 reeds aanvoerde, bedraagt de beroepstermijn tegen de negatieve beslissing die verzoekende partij in Zwitserland betekend kreeg, slechts 5 dagen. Aangezien de asielaanvraag van verzoekende partij op 4 november 2016 werd afgewezen, kan verzoekende partij niet langer een beroep indienen bij een Zwitserse rechtbank. Deze mogelijkheid is dan ook een dode letter. Een Zwitserse rechtbank kan niet langer controleren of het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Verwerende partij haalt voorts de mogelijkheid aan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen:

"Verder merken we ook op dat, indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland, dit verzoek door de Zwitserse instanties onderzocht zal worden door de Zwitserse autoriteiten (sic). Het staat betrokkene daarbij ook vrij om relevante elementen, documenten, verklaringen, etc. van de asielprocedure van haar in België verblijvende zoon aan te brengen bij de Zwitserse autoriteiten. [..]"

Een nieuwe asielaanvraag in Zwitserland biedt echter geen enkele garantie dat het dossier van verzoekende partij ditmaal wel op een kwaliteitsvolle manier zal behandeld worden door de Zwitserse autoriteiten. Gezien de wijze waarop de eerste asielprocedure van verzoekende partij in Zwitserland werd mismeesterd, heeft verzoekende partij logischerwijze niet al te veel vertrouwen meer in de Zwitserse instanties.

Daarnaast is het lang niet zeker dat de Zwitserse overheid de 'relevante elementen, documenten, verklaringen, etc' van de heer H.(...) S.(...) bij een meervoudige asielaanvraag in overweging zal nemen.

De heer H.(...) S.(...) werd immers al op 27 april 2016 erkend als vluchteling in België, oftewel voordat verzoekende partij een asielaanvraag indiende in Zwitserland. Alle bewijzen in het dossier van de heer H.(...) S.(...) waren bijgevolg al voorhanden toen verzoekende partij de eerste asielprocedure in Zwitserland doorliep. Hierdoor zijn deze elementen niet 'nieuw', en bestaat het risico dat de Zwitserse overheid ze niet meer wenst in overweging te nemen bij een meervoudige asielaanvraag, onder het mom dat verzoekende partij ze maar eerder had moeten voorleggen.

Verwerende partij maakt er zich dus te makkelijk vanaf door te stellen dat verzoekende partij dan maar een beroep moet indienen in Zwitserland (dit is niet meer mogelijk), of de bewijzen uit het dossier van haar familielid in België maar moet voorleggen bij een meervoudige asielaanvraag. Ter is geen enkele garantie dat deze nieuwe asielaanvraag in overweging zal worden genomen, aangezien deze bewijzen technisch gezien niet 'nieuw' zijn).

Daarbij komt dat verzoekende partij een aantal bewijzen effectief al heeft voorgelegd aan de Zwitserse overheid, maar dat deze op uiterst onzorgvuldige wijze aan de kant werden geschoven. Verzoekende partij bracht de Zwitserse overheid op de hoogte van het feit dat de heer H.(...) S.(...) werd erkend als vluchteling in België, en verzoekende partij overhandigde de originele Afghaanse identiteitsbewijzen. Hier werd echter geen rekening mee gehouden.

Tot slot getuigt het van weinig realiteitszin om te verwachten dat de Zwitserse overheid een meervoudige asielaanvraag in overweging zal nemen, wanneer verzoekende partij louter vraagt om een taaltest te doen zodat ze haar kennis van het Pari en Russisch kan bewijzen, en wanneer verzoekende partij aandringt om UNHCR in India te contacteren, zodat kan aangetoond worden dat ze de Indiase nationaliteit niet bezit. In de ogen van de Zwitserse overheid onderzocht ze reeds de herkomst van verzoekende partij, en

werd het niet geloofwaardig bevonden dat verzoekende partij uit Afghanistan afkomstig is. Louter een bijkomend verzoek tot nieuwe onderzoeksdaten, zonder dat nieuwe bewijzen worden voorgelegd, maakt geen schijn van kans.

6. Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij niet dienstig kan stellen dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoekende partij niet met de nodige objectiviteit en expertise hebben onderzocht.

Uit de brief van 27 mei 2017 die verzoekende partij aan verwerende partij stuurde, werd het zeer gebrekkige onderzoek van de Zwitserse autoriteiten reeds aangekaart. Desalniettemin hield verwerende partij hiermee op geen enkel moment rekening.

Verwerende partij maakt er zich te gemakkelijk vanaf door te verwijzen naar het feit dat Zwitserland gebonden is door de Vluchtelingenconventie en het EVRM.

In casu zijn er immers ernstige en bewezen motieven om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, waardoor artikel 3 EVRM de verplichting met zich meebrengt om verzoekende partij niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Verzoekende partij vreest kettingrefoulement. De Zwitserse overheid meent dat verzoekende partij de Indiase nationaliteit bezit, en leverde een bevel om het grondgebied te verlaten af. Bij een repatriëring naar India, loopt verzoekende partij een groot risico op refoulement naar Afghanistan.

Als Sikh loopt men in Afghanistan een reëel risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie, zoals wordt bevestigd door de UNHCR richtlijnen over Afghanistan:

"Although reliable data about the current size of the Sikh and Hindu communities in Afghanistan are not available, large numbers of Sikhs and Hindus are believed to have left Afghanistan as a result of the severe difficulties they faced.³³⁰ The small number of Sikhs and Hindus who are reported to remain in Afghanistan have reportedly been left even more vulnerable to abuse, particularly by the police and by extremist elements of the Muslim community. ³³¹ Although the Sikh and Hindu communities are allowed to practise their religion publicly, they reportedly continue to face discrimination at the hands of the State, including when seeking political participation and government jobs, despite public statements by President Ghani to promote tolerance and increase their political representation.³³² They reportedly also continue to face societal discrimination and intimidation.³³³ Both communities report difficulties in carrying out funerals in accordance with their customs, due to harassment and discrimination. ³³⁴ While the police are reported to provide protection to Hindu and Sikh communities during burial rituals, members of the two communities report feeling unprotected by State authorities in other contexts, including in relation to land disputes.³³⁵ Sikhs and Hindus have reportedly been victims of illegal occupation and seizure of their land, and have been unable to regain access to property that was seized during the Mujahideen era. ³³⁶ Members of the Sikh and Hindu communities reportedly refrain from pursuing restitution through the courts, for fear of retaliation.³³⁷ A small number of schools for Hindu and Sikh children have reportedly been established, but Hindu and Sikh children attending government schools in Kabul are reported to be subjected to harassment and bullying by other students. " (stuk 7)

Ondergeschikt wenst verzoekende partij nog het volgende op te merken. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136). Zelfs al zou Uw Raad de kritiek op het Zwitserse onderzoek (met bijhorende stukken) als zijnde nieuwe informatie beschouwen, dan nog kan Uw Raad rekening houden in haar oordeel met deze informatie.

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

Volgens de vaste rechtspraak van de RvV rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoekende partij niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een repatriëring naar Zwitserland. Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 116 183 van 19 december 2013.

Dit alles vormt een uiterst onzorgvuldige handelwijze, waardoor dan ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verder werd de motiveringsplicht geschonden, aangezien de motivering niet draagkrachtig is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aangezien verzoekende partij een geground risico loopt op kettingrefoulement naar Afghanistan, een land waar Sikhs omwille van hun religie een objectieve vrees voor vervolging hebben.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en geground verklaard te worden.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster onder andere de negatieve beslissing toe van de Zwitserse asielinstanties van 4 november 2016 en het gehoorverslag, een attest van UNHCR betreffende H. S. van 16 februari 2016, de Indiase nationaliteitswetgeving en een kopie van het gehoorverslag van het CGVS van zijn zoon H. S. (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de (materiële) motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 71/3, §3, en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
(...)”*

Tevens vermeldt de bestreden beslissing artikel 18.1, d), van de verordening van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (604/2013/EU) tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening) als haar juridische grondslag. Deze bepaling uit de verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

(...)”

2.7. Verzoekster bevestigt in haar middel dat haar asielaanvraag in Zwitserland werd afgewezen en dat zij daarna in België een asielaanvraag indiende. De verantwoordelijkheid van de Zwitserse asielinstanties *an sich* en de terugnameverplichting die op de Zwitserse autoriteiten rust, wordt door verzoekster geenszins betwist.

2.8. In essentie komt het betoog van verzoekster erop neer dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onvoldoende zorgvuldig onderzoek zou hebben verricht omdat er informatie werd aangebracht waaruit zou blijken dat de herkomstcheck door de Zwitserse asielinstanties niet deugdelijk zou zijn waardoor er in hoofde van verzoekster een risico zou bestaan op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.9. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09,

M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de

lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval *echter* “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid, van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoekster aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Zwitserland en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Zwitserland.

2.10. Met betrekking tot de algemene situatie blijkt uit het “*Asylum Information Database - National Country Report - Switzerland*”, *up-to-date* tot 31.12.2016 (hierna: het AIDA-rapport), dat aan het administratief dossier wordt toegevoegd en waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing, dat er geen obstakels werden waargenomen voor asielzoekers die onder de Dublin-III-Verordening naar Zwitserland werden getransfereerd (AIDA-rapport, p. 35). Uit het rapport blijkt verder niet dat er in Zwitserland ‘systeemfouten’ zouden kunnen worden vastgesteld waardoor de Belgische overheid toepassing zou dienen te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 3 (2) van de Dublin-III-Verordening.

2.11. Met betrekking tot haar individuele situatie verklaarde verzoekster tijdens het zogeheten Dublin-interview van 18 mei 2017, waarvan een afschrift in het administratief dossier werd opgenomen, dat zij zich verzette tegen een transfer naar Zwitserland om volgende reden: *“In Zwitserland worden we niet erkend en geloven ze niet dat we afkomstig zijn van Afghanistan.”* (Dublin-interview, vraag 33). Verzoekster lijkt dus van mening dat haar asielaanvraag in Zwitserland ten onrechte negatief werd beoordeeld.

2.12. In weerwil van verzoeksters beweringen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ingegaan op de asielprocedure in Zwitserland en werd wel degelijk rekening gehouden met het schrijven van de raadsman van 27 mei 2017. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel waardoor *“moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.”* De gemachtigde van de staatssecretaris overloopt de rechtspraak met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en wijst op het gegeven dat het *“verblijf van een meerderjarige zoon van betrokkene in België (...) ook (wordt) aangehaald door de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16, 17 en 17 - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17 stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zwitserland verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zwitserland België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17 en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16 bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren en dat er tevens tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast benadrukken we dat betrokkene niet individueel aan Zwitserland zal worden overgedragen maar vergezeld zal zijn door haar andere meerderjarige zoon en haar echtgenote. Verder merken we ook op dat een overdracht van betrokkene naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van haar in België verblijvende zoon meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11 van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Betreffende een overdracht naar Zwitserland in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze in Zwitserland telkens een negatieve beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten ontving omdat de Zwitserse autoriteiten niet geloofden dat betrokkene en haar familie afkomstig zijn vanuit Afghanistan. Dit wordt ook aangetoond door de door de advocaat van betrokkene bijgevoegde beslissingen van de Zwitserse autoriteiten. Hieromtrent benadrukken we dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-

refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent dat Zwitserland asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise onderzocht hebben en dat zij minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of gerespecteerd hebben. Het feit dat de Zwitserse autoriteiten besloten hebben dat betrokkene en haar familie niet afkomstig zouden zijn vanuit Afghanistan toont niet aan dat de asielaanvraag van betrokkene niet in overeenstemming met de bovenstaande internationale en Europese regelgeving onderzocht zou zijn. Hierbij wensen we ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.”

2.13. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat haar in België verblijvende meerderjarige zoon niet beschouwd kan worden als een gezinslid in de zin van de Dublin-III-Verordening en dat er geen band van afhankelijkheid werd aangetoond, zoals bedoeld in artikel 16 van de Dublin-III-Verordening. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster en haar meerderjarige zoon, die in België als vluchteling werd erkend, niet noodzakelijk dezelfde nationaliteit dienen te hebben, zoals verzoekster lijkt te willen doen geloven. Het gegeven dat de in België verblijvende zoon op basis van zijn verklaringen als Afghaan wordt beschouwd door de Belgische asielinstanties, houdt geen aanwijzing in met betrekking tot de nationaliteit van zijn ouders of zijn broer. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen, betekent het feit dat de Zwitserse asielinstanties hadden geconcludeerd dat verzoekster de Indische nationaliteit heeft niet dat de asielaanvragen van verzoekster, deze van zijn echtgenote en deze van zijn andere zoon niet *lege artis* zouden zijn behandeld.

2.14. Waar verzoekster betoogt dat het onderzoek van de Zwitserse asielinstanties naar haar herkomst gebrekkig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat onderhavige vordering tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden aangewend als een (bijkomend) rechtsmiddel tegen de beslissing van de Zwitserse *Staatssekretariat für Migration* (SEM) van 4 november 2016 waartegen, blijkens het stuk dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 2), beroep openstaat bij het *Bundesverwaltungsgericht*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij deze beroepsmogelijkheid heeft uitgeput. Het feit dat er in de Zwitserse wetgeving in verzoeksters geval slechts een beroepstermijn van 5 werkdagen voorzien is, betekent niet dat haar geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking zou staan. In elk geval blijkt uit het betoog van verzoekster niet dat zij als Dublin-terugkeerder naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.15. Bovendien merkt de Raad, specifiek met betrekking tot de door verzoekster bekritiseerde herkomstcheck, op dat de raadsman van verzoekster in zijn schrijven van 27 mei 2017 de waarheid geweld aandoet. De raadsman stelt onder andere dat “er (...) geen enkel concreet bewijs (is) van het feit dat zij de Afghaanse nationaliteit niet zouden hebben”. Nochtans blijkt zowel uit het Evibel-document van 28 juni 2016, dat in het administratief dossier is opgenomen, als uit de door verzoekster toegevoegde beslissing van het Zwitserse *Staatssekretariat für Migration* (SEM) van 4 november 2016 dat na dactyloscopisch onderzoek was gebleken dat aan verzoekster, haar echtgenoot en haar meerderjarige zoon op 25 mei 2015 op de Zwitserse Ambassade in New Delhi Schengenvisa werden verstrekt op basis van geldige Indische reispaspoorten van verzoekers (die overigens allen in Indië geboren zijn). Er bestaat dus wel degelijk onomstotelijk bewijs dat verzoekster een Indisch staatsburger is.

2.16. Gelet op de vaststellingen van de Belgische en de Zwitserse asielinstanties betreffende haar nationaliteit, kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat deze ten onrechte geen rekening zouden hebben gehouden met de vluchtelingenstatus van S. H. in België. Verzoekster kan evenmin volhouden dat de neergelegde Afghaanse documenten in weerwil van de door haar aangehaalde rechtspraak van het EHRM ten onrechte terzijde zouden zijn geschoven of dat haar talenkennis nader had moeten worden onderzocht. Aangezien niet wordt aangetoond dat de asielaanvraag van verzoekster in functie van Afghanistan dient te worden onderzocht, is de landeninformatie van UNHCR betreffende de situatie van Sikhs in Afghanistan irrelevant en het beweerde risico op refoulement ‘*par ricochet*’ naar Afghanistan door de Zwitserse asielinstanties ongegrond.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat werd afgeweken van een bepaalde gedragslijn. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het rechtszekerheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN